

какви кулички по жглитъ, зимна градина и дворъ съ плочи. Още отъ вратата се чувствувахе безредие и суетене, както е винаги дето има тежко болень. Но тукъ, въ голѣмитъ стаи, въ дългитъ каридори, лъхаше нѣкакъвъ хладъ и празднота, като че на кжщата липсваше нѣщо. Домашнитъ — съпругата на болния, едра, пирамидална жена, която постоянно смъркаше въ кърпичката си, младия синъ — прекалено внимателень и сериозень, снахата — неговата жена — тъничка, като гимназистка, съ обезцвѣтени коси — всички имаха едно тържествено-тжжно изражение, приготвено, сякашъ, за събитие, което се очаква. Стаята на доктора бѣше просторна, очевидно, смѣтана за най-хубава, наредена модерно: тржбна мебелъ, скритъ умивалникъ, дискретна лампичка надъ леглото. Но въ жгъла на дървена полица бѣха изправени чинии, нашарени съ шевица, а две кукли въ българска носия, въ двата края на полицата, довършваха украсата. Още щомъ съзрѣ тоя жгълъ, жлъчката на доктора отново се разбунтува.

Сега той седѣше отпуснатъ въ удобното кресло и пускаше лѣниво колелца